

Anneler- Babalar! Bu Masalı Çocuklarınızla Beraber Okuyun

Ben 1944 doğumluyum. Yaşım üççeyrek asrı geçti.. Küçüklüğümde ne televizyon ne bilgisayar ne de radyo vardı. Radyo varsa bile, bizim evde yoktu. Akşam olsun da dedemizin, ninemizin dizlerine yaslanıp onlardan masal dinlemeyi iple çekerdik. Bize hayat dersleri masal ve hikâyelerle verilirdi. Şimdiki gibi ekranlarla değil. Okullara konferansa çağrıldığımda konferansına, aksakallı, nur yüzlü dedemden dinlediğim bu masalı anlatarak başlıyorum. Bakalım siz de sıkılmadan okuyacak mısınız?

Bir bahar mevsimi, prens atına atlayarak arkadaşları ile bir kır gezintisine çıkar. Yemyeşil halı örtüsüne bürünen, rengârenk çiçeklerin açtığı kırlarda dolaşırken yol kenarındaki bir tarlada kan ter içinde çalışan bir köylüye rastlarlar. Prens, atından inerek köylünün yanına varır, selamını verir.

- Prens: Tarla senin mi?

Kan ter içinde çalışan köylü cebinden çıkardığı mendille terini siler.

- Köylü: Hayır efendim, patronun. Ben işçi olarak çalışıyorum.
- Prens: Kaç para alıyorsun? (Bugünkü parayla elli TL. Aldığımı söyler.)
- Prens: Ev kira mı?
- Köylü: Kira efendim.
- Prens: Çoluk, çocuk var mı?
- Köylü: Var efendim.
- Prens: Pekâlâ bu para sana yetiyor mu?
- Köylü: Yetiyor efendim; üstelik ben bu paranın üçte biriyle borç ödüyorum, üçte biriyle yatırım yapıyorum, geri kalanıyla da evimin geçimini sağlıyorum,

Prese göre çekirdek parası olan bu paraya karşılık köylünün verdiği cevapla kendisiyle dalga geçtiğini sanır ve sorar:

- Prens: Benim prens olduğumu biliyorsun, herhâlde benimle dalga geçmiyorsun değil mi?

Köylünün “Haddime mi düşmüş efendim, niye dalga geçeyim, olanı söylüyorum.” dediğinde prens izahını ister.

Ben de burada öğrencilere soruyorum. Bu köylü kime borç ödüyor, nereye yatırım yapıyor, dediğimde öğrencilerden muhtelif cevaplar alıyorum. Doğru cevap verenleri ödüllendiriyorum. Haydi, aynı soruyu sizlere de soralım bu köylü kime borç ödüyor ve nereye yatırım yapıyor? Alttaki cevabı okumadan siz de bir zihin jimnastiği yapın.

Köylü: “Efendim! Ben küçükken nasıl babam, annem beni besleyip büyütmüşlerse şimdi onlar yaşlandı, bakıma muhtaç hâle geldiler. Kazancımın üçte birini onların bakımına ayırarak onlara olan borcumu ödüyorum. Çocuklarım da eğitim çağında olduğu için üçte birini de onların eğitimi için harcayarak onlara yatırım yapıyorum. Geri kalanını da ailemin geçimi için harcıyorum.” diye cevap verir. Bu cevap prensin hoşuna gider.

Evet, sevgili okurlarım, bu masalın verdiği mesajı alamayan okurum bilsin ki yaşayacağı sıkıntıları şimdiden göze almak durumundadır. Hayatta “yankı” diye bir şey yoktur. Hayatta “gerçek” vardır. Hayata ne verirseniz karşılığında onu alırsınız. Alınları verirseniz karşılığı başarıdır. Alınları vermez, tembellik yaparsanız sonu sürüngenliktir. Babalarımızdan mal, unvan, şöhret, miras kalır; ama başarı miras kalmaz. Babalarından servet kalan bazı öğrencilerimin şu anda sefalet içinde olmaları beni çok üzüyor. Karnını nasıl doyurur dediğim nice öğrencim de bütün imkânsızlıklarına rağmen alınları sonucu bugün, Manisa'nın önde gelen zenginleri ve ülkemizin önde gelen bürokratları arasında yerini almaktadır. Mal, mülk, şan, şöhret, rütbe, sağlık, gençlik, güzellik ilelebet insanda kalıcı değildir. Bunların hiçbiri insana ait değildir. Zaman gelir hepsi insanı terk eder.

Lisede iken düzensiz bir öğrenci arkadaşım vardı. Otuz 36 yıl sonra 1997 yılında İzmir'de karşılaştım. Baktım üzeri başı derli toplu değildi. O arada yakındaki bir kahvede oturarak hayatını dinledim. Okuldan sonra evlenmiş. Düzensiz öğrencilik hayatı, iş hayatında da devam etmiş çok iş değiştirmiş. Hiçbir baltaya sap olamamış. Neticede evi de geçindirememiş ve üç çocuklu hanımı da sonunda kendisini terk etmiş. Sonuç: Yanlış ve kötü yollar. O ara öğle vakti idi. Kendisini bir lokantaya götürdüm, yemekte o da bana durumumu sordu. Ben de durumumu kendisine söylediğimde gözleri neldi. Yemekten sonra ayrılırken cebine biraz da harçlık koydum: “Allah ısmarladık!” diye ayrılırken boynuma sarılarak: “Kadir’ciğim, siz güzelliklere talip oldunuz, çoluk çocuğunuzla birlikte güzellikler içinde yaşıyorsunuz. Ben ise çirkine ve yanlışla talip oldum, sonunda da burnuma kadar çirkefin içine battım. Kendimi geçtim, çoluk çocuğuma üç gün olsun güzel bir gün yaşatamadım ona kahroluyorum. Ne olur, benim durumumu öğrencilerine anlat da benim durumuma düşmesinler.” dedi ve gözyaşı içinde birbirimizden ayrıldık. Kaldı ki arkadaşımınla beraber okuduğumuz yirmi dört kişilik sınıfımızda doktor, mühendis, profesör, milletvekili dahi çıktı.

Yine geçenlerde rahatsızlığım nedeniyle hastaneye giderek Doktor bir öğrencime muayene oldum. Reçetemi alıp dışarı çıkarken Doktor öğrencim kolumdan tutarak: “Hocam çay içirmeden göndermem.” dedi. Ben de bunun üzerine: “Doktor’um dışarıda bir sürü hastan beklerken ben senin çayını içip senin işini aksatmak istemem.” dedimse de Doktor Bey: “Hocam, hem çayımızı içeriz hem ben de hastalarımı muayene ederim. Her zaman sizi göremiyorum, lütfen beni kırmayın.” ısrarı üzerine kabullendim. Doktor Bey kantine telefon ederek çay söyledi ve 10 dakika sonra çay geldi. Aaa, bir de ne göreyim, çayı getiren de eski bir öğrencim. Beni görünce “Hoş geldin Hocam” diyerek elimi öptü ve getirdiği çayı ikram etti. İşin tuhaf tarafı, çayı getiren öğrencim de yıllar önce Doktor öğrencimle aynı sınıfta okuyan eski bir öğrencimdi, yani Doktor Bey’in eski bir sınıf arkadaşı. Tıpkı benim eski bir sınıf arkadaşım gibi. Buna benzer müşahhas misaller mi istiyorsunuz? Çok. Alın işte, eski öğrencilerimden S. Balaban. Manisalıların yakından tanıdığı Hedef Dershaneleri ve Hedef Koleji sahibi ve koordinatörü, profesyonel eğitimci Semih Balaban. Onunla aynı sınıfta, aynı öğretmenlerde okuyan bir öğrencim de onun okulunda yardımcı personel olarak çalışmaktadır. Sanayiye doğru uzanırsam bunun örneklerini o kadar çok görüyorum ki mühendis öğrencim, maiyetinde çalışan öğrencim; sanayici öğrencim, fabrikasında işçi olarak çalışan öğrencim.

Bu misallerden sonra Őu soruyu hep beraber soralım. Aynı okulda, aynı öğretmenlerde okuyup da arkadaşımın ve öğrencilerimin bu konumda olmalarının sebebi; annesi, babası mı, öğretmenleri mi? Tabii ki hiçbirini. Yine köyümüzde ana-babasına bakmayan Yakup isimli biri vardı. Adı kötü Yakup kaldı. Ne kızını alan ne de oğluna kız veren oldu. Bu arada İstiklal Marşı Şairi rahmetli Mehmet Akif Ersoy'un da bir şiirini hatırlatmış olayım.

Kim kazanmazsa bu dünyada bir ekmek parası/ Dostunun yüz karası, düşmanın maskarası.

Kısacası hayatta yankı yoktur. Hayatın gerçeği vardır. Hayata ne verirseniz, karşılığında onu alırsınız. İleride borcunuzu ödemenin, çocuklarınızı eğitimcinin yolunun, oturduğunuz sıralardan geçtiğini unutmayın. Evet, gençler! Yıllarım aranızda geçiyor. Lütfen ama lütfen, kiminle gezdiğinize, kiminle arkadaşlık ettiğinize dikkat edin; çünkü bülbül güle, karga çöplüğe götürür.www.kadirkeskin.net

Not: Okul Müdürünün Günlüğünden adlı kitabımdan

